

"Đẹp thay bước chân những sứ giả loan báo Tin Mừng!" (Rm 10, 15)

Dấu Chân Phục Sinh – Go & Glow

"Go" (Đi) và "Glow" (Tỏa sáng). Tuần Thánh là lúc cùng đi với Chúa lên đồi Calve, nhưng cũng là hành trình mang ánh sáng Phục Sinh đến các Giáo điểm, những vùng loan báo Tin Mừng, những tâm hồn chưa biết Chúa. Chị Em Hội Dòng Mến Thánh Giá Cần Thơ, vẫn mang theo trong tâm một khao khát dẫn thân cho sứ vụ, có thể thời gian không dài nhưng ít nhiều cũng muốn một tinh thần tích cực được lan tỏa.

"Đi để chạm – Chạm để sáng."

1. Giáo điểm Vĩnh Châu : M.ĐY.Huệ - Têrêsa Yến Trúc và Maria Thuý Quyên

Giáo điểm Vĩnh Châu thuộc hạt Sóc Trăng, đi lễ rất đông, thiếu nhi 70 em, đàn lễ được 10 em, ca đoàn hát hay, đa số solo được hết. Giáo dân nhiệt tình, tinh thần hy sinh cao. Giáo dân đa số xa nhà nguyện,

có người xa 20 cây số mà vẫn đến đi lễ hàng tuần. Nhu cầu Mục vụ nơi đây rất nhiều, mỗi lần đến thì sự quý mến của bà con dành cho Cha – Dì lại thêm gắn kết và không nở rời đi.

2. Giáo xứ Sa-keo : M.HL.Huỳnh Giao - M.AD.Ngọc Hân

Tuần Thánh, tôi có cơ hội đi giúp tại Giáo xứ Sa Keo cùng với Chị M.Hiếu Liêm Huỳnh Giao. Đây không chỉ là một công việc phục vụ đơn thuần, mà còn là một trải nghiệm đầy ý nghĩa đối với tôi. Trong bầu khí của Tuần Thánh,

việc được góp một phần nhỏ bé của mình vào sinh hoạt của giáo xứ khiến tôi cảm thấy rất vui và bình an. Nhìn mọi người cùng nhau chuẩn bị, cùng chung tay phục vụ, tôi nhận ra rằng Giáo hội không chỉ là nơi cầu nguyện,

mà còn là một gia đình, nơi mọi người sống tình hiệp thông và yêu thương. Chuyến đi này giúp tôi hiểu rõ hơn ý nghĩa của việc “cho đi” không phải là mất đi, mà là nhận lại

niềm vui và sự bình an trong tâm hồn. Tôi cảm thấy biết ơn vì đã có cơ hội được phục vụ, được gặp gỡ, và được sống trọn vẹn hơn tinh thần của mùa Phục Sinh. Đối với tôi, đây sẽ là một kỷ niệm đẹp, nhắc nhở tôi biết sống quảng đại và yêu thương hơn mỗi ngày. (M.AD.Ngọc Hân)

3. Giáo xứ Chủ Chí : M.NQ.An – M.AD.Linh Tuyền

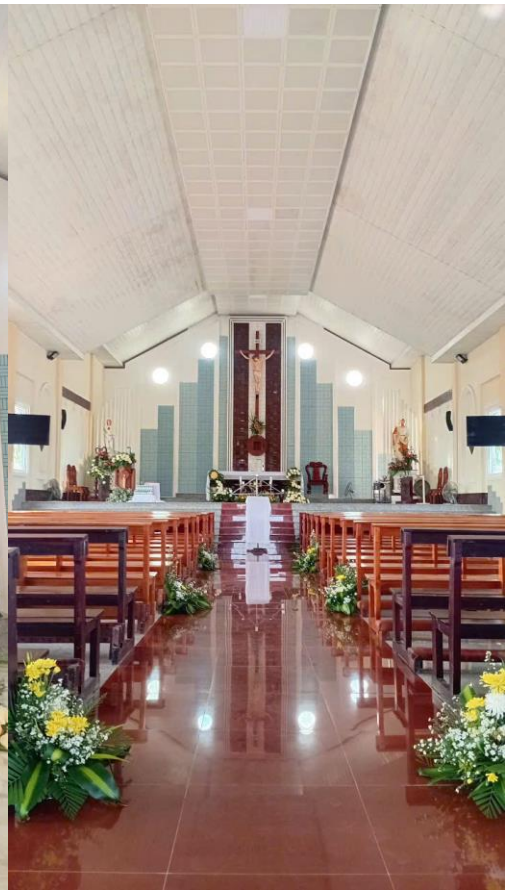
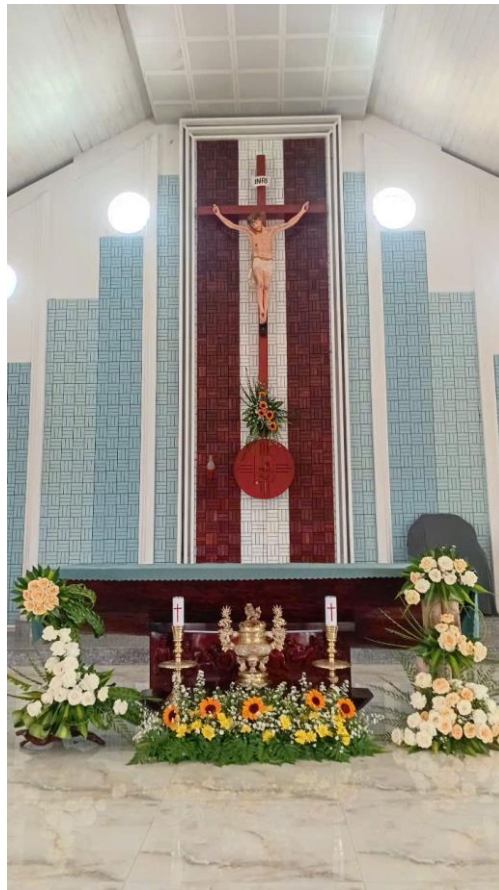

Chuyến phục vụ Tuần Thánh tại giáo xứ Chủ Chí để lại trong tôi nhiều suy tư. Nơi đây mang một bầu khí khá trầm lắng, đời sống đức tin của cộng đoàn dường như đang gặp nhiều thách đố. Dầu vậy, tôi vẫn nhận ra những nỗ lực âm

thầm của Cha sở trong việc chăm lo và khơi dậy đời sống đạo nơi giáo dân.

Những ngày hiện diện tại giáo xứ giúp tôi cảm nhận rõ hơn về sự kiên trì và hy vọng trong sứ vụ, khi mọi thay đổi đều cần thời gian và tình yêu bền bỉ. Tôi tin rằng, với ơn Chúa nâng đỡ

và sự cộng tác của mọi người, đời sống đức tin nơi đây sẽ dần được củng cố và triển nở hơn trong tương lai (M.AD.Linh Tuyên)

4. Giáo xứ Kinh Tư : M.AD.Thanh Thanh – M.AD.Tuyết Ngân

Nhân dịp lễ Phục Sinh, chuyến Lưu động Tông Đồ tại họ đạo Kinh Tư – Hạt Bạc Liêu đã diễn ra trong bầu khí trang nghiêm nhưng cũng đầy niềm vui và hy vọng. Đây là dịp để các tín hữu cùng nhau

quy tụ, hiệp thông trong lời cầu nguyện và củng cố đời sống đức tin. Qua các giờ sinh hoạt, chia sẻ Lời Chúa, tinh thần Phục Sinh – niềm tin vào sự sống mới và tình yêu cứu độ – được lan tỏa mạnh mẽ đến

từng người tham dự. Chuyến đi này không chỉ mang lại cho tôi sự nâng đỡ thiêng liêng mà còn thắt chặt tình hiệp nhất trong cộng đoàn, khơi dậy lòng nhiệt thành sống Tin Mừng giữa đời thường.

Qua lần đi giúp này, tôi cũng thấy được hình ảnh người mục tử nhân lành vì đoàn chiên, luôn quan tâm đến từng người trong họ đạo. Điều làm cho tôi không thể quên được đó là đời sống của người Mục tử : dù có bận đến đâu, Cha vẫn luôn dành thời gian ở bên Chúa. Hình ảnh đó cũng là một bài học cho chính bản thân tôi: dù làm gì hay bận rộn đến đâu, cũng hãy nhớ đến Chúa, vì nếu trong mọi sự không có Chúa ở cùng thì chắc chắn sẽ không là gì cả. Bên cạnh đó,

tôi cảm nhận được sự quan tâm ân cần của người dân nơi đây. Tuy mới vào Đạo, nhưng họ luôn nhiệt tâm với nhà Chúa, cộng tác với Cha và Dì trong mọi công việc.

Cảm ơn Chúa đã cho tôi được đến Họ Đạo Kinh Tu, để tôi học thêm nhiều điều mới và cảm nhận được tình yêu của Chúa qua chính những con người nơi đây (M.AD.Thanh Thanh)

5. Giáo xứ Rạch Gốc : M.Hiếu Liêm Mai Đình

Khi tôi ngỡ lời rằng “Tuần Thánh này cho Em xin đi lưu động”; thì quý Chị chốt ngay, “đi Rạch Gốc nhá, các Chị đang suy nghĩ tìm người”. Thật sự, đối với tôi, thời gian ngắn trải nghiệm này, tôi muốn được sống cùng, muốn lắng tâm bên Chúa nơi một miền đất của Tin Mừng. “Rạch Gốc” trong tôi rất mới lạ; khi có dịp tiếp xúc với bà con, tôi ngạc nhiên vì sự thân thiện và gần gũi của họ, kể tôi bao chuyện nơi Giáo xứ như đã quen thân tôi từ lâu rồi á : nào là ở đây có nhiều người bỏ Đạo lắm ạ, khi chết mới biết họ “đi Đạo”; nhà mọi người xa Nhà Thờ, từ 5km – hơn 20 cây, gần Nhà Thờ chỉ được một ít nhà, đa số sống bằng nghề nuôi tôm, cua, buôn bán.

Xa Nhà Thờ không có nghĩa là họ xa Đạo, lễ ngày thường cũng khá đông (trên dưới 50 người); Tam Nhật Thánh lại đầy cả Nhà Thờ, nơi bà con tôi thấy được một tinh thần cao lại sống thân thiện, nhiệt tâm Nhà Chúa, những nghi thức như : Ngắm 15 sự Thương Khó; Tháo Đỉnh; Táng xác Chúa; Canh Chúa và viếng mồ Chúa,...được họ làm một cách rất long trọng, nghiêm trang. Lần đầu tiên tôi được tham dự những nghi thức rất khác so với trước đây : có nơi chỉ cử hành nghi thức như là một kỷ niệm để tưởng nhớ lại khổ hình của Chúa, nhưng nơi Rạch Gốc này dường như tôi được sống lại vào thời điểm lịch sử đó, rất ấn tượng và rất động lòng. Tạ ơn Chúa, cảm ơn Chị Tổng, quý Chị trong ban điều hành, Cha sở, bà con giáo dân Giáo xứ Rạch Gốc, Cha-Thầy và những người trực tiếp trong các nghi thức, đã cho tôi có những trải nghiệm quý giá này, được

vui cười, được trầm lắng, và trên tất cả được sống lại biến cố trọng đại của cuộc đời Đức Ki-tô, biến cố ấy gắn liền với sứ mạng của người nữ tu Mến Thánh Giá.

Cám ơn Cha sở, ban Thường Vụ và bà con giáo dân, vì sự thân thiện, gắn kết, và vì phần quà mang về. Nguyên xin Chúa luôn đồng hành giúp Cha sở, Giáo xứ ngày một lớn mạnh và tiến xa hơn trên hành trình Đức tin, hiệp nhất cùng nhau và thành đạt trong công việc. Tôi sẽ hướng về Giáo xứ với những lời nguyện chân thành, sâu sắc nhất thay lời tri ân.

6. Giáo điểm **Xẻo Lá** : M.Nguyễn Quỳnh Ái Hua

TỪ NHỮNG CHIẾC VỎ LÃI ĐẾN ÁNH SÁNG PHỤC SINH

“**Xẻo Lá**” là một cách gọi rất đặc trưng của vùng sông nước miền Tây, đặc biệt gắn liền với con người Cà Mau. “**Xẻo**” là từ địa phương, dùng để chỉ những con rạch nhỏ, nhánh nước hẹp len lỏi từ sông lớn vào sâu trong đất liền. Những “xẻo” này thường quanh co, chằng chịt, là đường đi chính của ghe xuồng, vỏ lãi, trong đời sống hằng ngày. “**Lá**” ở đây không chỉ đơn thuần là chiếc lá, mà gọi lên cả một không gian thiên nhiên hoang sơ: rừng đước, rừng mắm, những tán dừa nước, lá tràm... phủ kín hai bên bờ. “**Lá**” còn mang cảm giác mềm mại, gần gũi, gắn với đời sống giản dị của người dân miền sông nước.

Khi ghép lại, “**Xẻo Lá**” không chỉ là một địa danh, mà còn là một hình ảnh rất sống động: những con rạch nhỏ uốn lượn giữa màu xanh của cây lá, nơi con người sống chan hòa với thiên nhiên. Ở đó, cuộc sống tuy vất vả – như nghề nuôi tôm, nuôi cua – nhưng lại đậm tình người, đậm nghĩa xóm làng.

Vì thế, khi nói đến “**Xẻo Lá**”, người ta không chỉ nghĩ đến một nơi chốn, mà còn nghĩ đến một kiểu sống: mộc mạc, bần bĩ, gắn bó với sông nước, và giàu tình cảm – rất đúng với nét đẹp của con người Cà Mau.

Tuần Thánh ở Giáo họ Xẻo Lá năm nay đi qua trong tôi một cách rất lặng. Không phải vì ít việc, nhưng vì có những điều khiến tôi không thể vội. Công việc mục vụ vẫn vậy: tập hát, dọn dẹp, chuẩn bị các giờ cử hành... Có những lúc tôi cũng làm theo thói quen, cố cho mọi thứ được chu toàn. Nhưng càng ở giữa bà con, tôi càng thấy nếu chỉ “làm cho xong” thì không đủ. Ở đây, người ta sống

đức tin theo một cách rất khác – không ồn ào, không nói nhiều, nhưng rất thật. Phần lớn bà con sống bằng nghề nuôi tôm, nuôi cua. Công việc này không nhẹ nhàng chút nào. Có những ngày nắng cháy da, có những đêm phải thức để canh nước. Có người nói với tôi: **“Nhiều khi cực quá, chỉ biết phó thác thôi Sơ ơi.”** Tôi nghe mà không biết trả lời họ ra sao? vì thấy trong câu nói đó vừa có mệt mỏi, vừa có một niềm tin rất âm thầm nhưng mạnh mẽ. Có những buổi chiều với ánh nắng vàng chiếu xuống dòng nước biển mặn trước nhà Nguyễn nhỏ bé của Giáo Họ, tôi nhìn bà con đến tham dự giờ ngắm và Thánh lễ.

Người thì đi vỏ lãi, len qua những con rạch nhỏ. Người thì đi bộ hơn hai cây số. Họ gặp tôi và hỏi? Sơ ở đây Sơ có buồn không? Nhà chúng con xa nên chúng con không đến sớm để giúp Sơ được. Chính những câu hỏi thăm của họ cho tôi thấy

được, họ đến với không phải vì thuận tiện mà vì một điều gì đó sâu hơn trong lòng đức tin của con người thân thương nơi mảnh đất Xẻo Lá còn hoang sơ này! Và rồi, khi Thánh Lễ vừa kết thúc,

họ không nán lại lâu. Mọi người vội vã ra về. Không phải vì thiếu sót sáng, và tôi cứ tưởng là vì mệt, nhưng rồi mới hiểu: họ sợ nước cạn. Nếu trễ một chút thôi, ghe, xuống, vỏ lãi, không đi về nhà được. Có những hình ảnh rất đơn giản – một người vội nỗ máy vỏ lãi, một người bước nhanh trên con đường đất – mà làm tôi thấy lòng mình chùng xuống. Đức tin của họ không tách khỏi cuộc sống, mà luôn đi chung với những lo toan rất cụ thể như vậy. Thế nhưng, điều làm tôi xúc

động hơn cả là giữa những nhọc nhằn ấy, họ vẫn giữ được một tâm hồn hướng về Chúa. Có những người đi lễ với đôi chân còn lấm bùn, có những gia đình đưa cả con nhỏ theo vì không có ai trông, nhưng nơi ánh mắt họ, tôi thấy một niềm tin giản dị mà sâu xa.

Đặc biệt, nghi thức táng xác Chúa trong mồ đá năm nay để lại trong tôi một ấn tượng rất sâu. Khi cộng đoàn cùng nhau tái hiện giây phút hạ xác và an táng Chúa, bầu khí trở nên lặng đi một cách đặc biệt. Không còn những lời ca, không còn những âm thanh quen thuộc, chỉ còn lại sự thình lặng và suy tư. Trong khoảnh khắc ấy, tôi chợt nhận ra rằng nghi thức này không chỉ là một việc “diễn lại” của quá khứ, mà vẫn đang được tái hiện mỗi ngày trong xã hội hôm nay.

Chúa vẫn bị **“táng xác vào mồ đá”** khi con người đứng đưng trước nỗi đau của nhau, khi những người nghèo khổ bị bỏ quên, khi những vất vả của người lao động không được cảm thông. Ở Xẻo Lá, có những gia đình âm thầm chịu lỗ sau một vụ nuôi thất bại, có những người lặng lẽ gánh nợ mà không biết chia sẻ cùng ai. Những nỗi đau ấy đôi khi bị chôn vùi trong im lặng, như chính thân xác Chúa được đặt vào mồ đá năm xưa.

Nhưng điều làm tôi suy nghĩ nhiều hơn là: chính chúng ta, đôi khi cũng góp phần “đóng cửa mồ” ấy, khi thiếu một lời hỏi han, khi

ngại bước đến với người khác, khi để cho sự vô tâm chiếm chỗ. Nghi thức ấy như một lời mời gọi rất mạnh mẽ: hãy can đảm lăn tảng đá ra, để sự sống và tình yêu có thể bước vào.

Đêm Vọng Phục Sinh vì thế trở nên ý nghĩa hơn bao giờ hết. Giữa bóng tối của màn đêm, trước sân nhà nguyện nhỏ bé chỉ có vài chục người. Nhưng khi ánh nến được thắp lên và lan tỏa từ người này sang người khác. Ánh sáng ấy không chỉ xua tan bóng đêm bên ngoài, mà còn chạm đến những

khoảng tối trong lòng mỗi người. Khi nghe lại lời công bố Chúa đã sống lại, tôi không thấy đó là một điều gì xa vời, nhưng là một niềm hy vọng rất thật – hy vọng cho những người đang ngày đêm vất vả mưu sinh, cho những giọt mồ hôi chưa kịp khô, cho những nỗi đau tưởng như bị chôn vùi nhưng vẫn có thể được chữa lành.

Công việc mục vụ tại Giáo họ Xẻo Lá trong những ngày này giúp tôi hiểu rằng: đôi khi điều quan trọng không nằm ở những gì mình làm được lớn lao, mà là cách mình hiện diện với người khác. Một lời hỏi thăm sau giờ lễ, một sự cảm thông trước những thất bại trong mùa vụ, một lời cầu nguyện âm thầm cho từng gia đình – tất cả trở thành nhịp cầu nối kết.

Khi kết thúc Đại lễ Phục Sinh, tôi không thấy mình “hoàn thành nhiệm vụ”, nhưng đúng hơn là được biến đổi. Tôi thấy mình cần sống chậm lại một chút. Để nhìn rõ hơn. Để đừng bỏ qua những điều rất nhỏ. Và có khi, chỉ là để kịp hỏi một người: “Đạo này có vất vả không?” Và có lẽ, chính nơi những con người lam lũ nhưng đầy đức tin ấy, tôi đã gặp được ánh sáng Phục Sinh rất thật – một ánh sáng không rực rỡ bên ngoài, nhưng bền bỉ và ấm áp trong lòng.

*** Một số hình ảnh tại Giáo điểm Xẻo Lá :**

7. Giáo điểm Đất Mũi : Marie Thérèse Tốt

Dấu Chân Phục Sinh – Go & Glow

"Go" và "Glow" : Đi và toả sáng; "Đi để chạm và Chạm để sáng"

Ước mong những bước chân Chị Em đi sẽ được động lại và không ngừng toả sáng, hy vọng với những khát khao ban đầu **“Đi để chạm và Chạm để sáng”**, sẽ là câu châm ngôn được ở lại với từng Giáo xứ - Giáo điểm; và cái theo Chị Em về sẽ là lời nguyện cầu hướng về nơi mình đã đến : gom tất cả sự tích cực, thiện chí và cả những thiếu sót nhỏ nhỏ, lòng đạo sốt sắng hay khô khan nguội lạnh,... dâng lên Chúa, xin Ngài thánh hoá nên của lễ đẹp dâng kính Ngài. Xin Chúa chúc lành cho thiện chí của từng người.

M.HL.Mai Đình.

